

ЖІНКА У ЗОНІ

- То про що ми говорили, Інно Сергіїв-
но?

Вона зашарілася, як мальва. Здається,
прослухала за своїми безнастанними тор-
турами розуму щось істотне й важливе.

- Про ТАВ, - мовила невпевнено.

- Яке ще ТАВ! А-а, про ТАІ! Синхрон-
ний переклад, виходить: "измерения" - ви-
мірювання. Правильно. Але тут вас із ва-
шими перекладами ніхто не зрозуміє. На
атомних станціях не національна кадрова
політика. Будете керуватися загально-
доступними, прийнятими у нас абрєвіату-
рами. З російської термінології. А ні - стан-
ційники реготатимуть. І от ще: я вам вза-
галі не раджу писати про те, у чому ви ні
бельмеса не тямите. З цими абрєвіатурами
на ЧАЕС ви собі голову пополамаєте!..
В'язи скрутите!

- Абрєвіатури... Слово
яке - бр-р!

Термінологія. Термін. А
терміну її відрядження не ви-
стачить навіть на абетку
атомну, яку вона ось уже два
роки ретельно вивчає, як
фармаколог латину... А ще
на що? На її таємницю...

Вона підвелася, показу-
ючи цим, що на сьогодні з
неї досить. Як досить з неї
усіх накопичених знань, щоб
погамувати в собі несусвіт-
тенне, фантастичне для
жінки, та ще з таким непе-
реконливим фахом, як жур-
налістка, бажання попрацю-
вати стажером на ЧАЕС. І
саме в реакторному цеху.
Хтось би сказав злостиво, що
в неї точно "дах поїхав". Але
ж не вона вигадала юнгу на
кораблі, жінку за штурвалом
літака, у космічному просторі.
Може, це навіть не гострий
смак ризику, а просто зух-
валість розуму, змагання
гідності, потреба якнай-
серйознішої практичної
справи - максимальної
відповідальності за одержану
владу над технікою.

- Про що писати, я вирі-
шу сама. Може, й про вас. А
щодо кадрового інтернаціо-
налу?.. Трагедія національна, а
прізв'ідця міжконтинентальний?

Юрко ошелешено подивився на неї.
Він значно краще володів англійською,
ніж українською.

- При... що?

- Прізв'ідця, винуватець.

Тут уже присвиснув Алік і, повчально
піднявши вказівний палець, продекламу-
вав:

- Помиляєтеся, голубонько, трагедія ця
планетарна. Пишіть про неї найкраще на
есперанто. Усі ми разом з нашими мова-
ми вимрем, і про чорнобильську Помпею
читатимуть колись, як мертвою латиною.

- Не юродствуй, Аліку. - У дверях стояв
шеф і усім своїм виглядом показував, що
не розуміє, чому вона й досі тут. - Ігоре,
проведи її у відділ кадрів "Комбінату", не-
хай відмітить відрядження і візьме талони
на харчування.

Я підскочив од несподіванки і, як потім
глузували хлопці, з виразом переляку. -
Чому я, що - більше нікому? У мене зараз
болгари.

- Щойно дзвонили з Києва, болгари бу-
дуть після обіду. А пішов ти, тому що
найбільш "перепрацював". Он уже вуха
запухли - так втомився слухати. Провітриш-
ся трохи. Поведеш пообідати, відправиш з
Льшею на Мис.

Я, звичайно, спалахнув. Але взяв її сум-
ку, пішов до дверей, галантно вклонився,
показуючи на вихід:

- Тільки після вас, міледі!

Вона сковзнула по мені байдужим по-
глядом і пройшла повз мене, ніби я був
порожнім місцем.

- Завтра о сьомій, Інно Сергіївно, виїде-
те з Зеленого Мису. Щоб о восьмій були
у нас. Ми вам забезпечим програму. - Шеф
гукнув це навздогін, не подавши їй руки і
не прощаючись.

На ганку вона зміряла мене здивова-
ним поглядом з ніг до голови, ніби вивча-
ючи чи оцінюючи, і спокійно сказала:

- Мене не треба супроводжувати. Я
трохи знаю Чорнобиль. Зайду до редакції
"Трудової вахти" (нині назва газети -
"Вісник Чорнобілля"), потім з листом до
парткому, а тоді вже обідати. До того ж
мені треба подзвонити на ЧАЕС, там у мене

друзі. Отож можете бути вільні.

Я низив плечима:

- І хотів би, але не могу. Велено суп-
роводжувати. Я на роботі. Вісім дезакти-
вованих маршрутів, розроблених для екс-
курсантів, і ні кроку вбік.

О, я явно недооцінив її! Очі - от що було
її магнітом і вибухівкою. Вона подивилася
на мене спелоялаче і, як для глухого, чітко,
виразно проказала:

- Сам ти екскурсант. Бувай здоровий!

У розпал робочого дня, коли в Чорно-
білі хіба що де-не-де зустрінеш байдику-
ючого вахтовика або заклопотаного служ-
бовця у відрядженні, жінка йшла по цент-
ральній вулиці, і легка, пружна її хода, зда-
валося, випромінювала радість і піднесен-
ня.

Іонізоване травневе повітря, свіжовими-

Озеленювач ВО
"Чорнобильська АЕС"
Ірина ОНИЩЕНКО.

Фото
Валерія ІНЮТИНА

тий асфальт, буйний, рясний квіт каштанів,
що розливав ледь чутний тонкий аромат
навколо, здавалися їй такими святкови-
ми саме на її честь - вона таки домоглася
свого: цілих два тижні в зоні зовсім по-
руч бачитиме Олеся!

Її статті не грішитимуть тою поверхо-
вістю одноносок, що в багатьох метико-
ваних колег, адже критичний розум її об-
ранця буде їй лакмусом, та вона й сама
не допустить ані слова фальшу. Правда, і
нічого, крім правди!.. Не плакальницею
їхала вона сюди, проте й не парадним фа-
рисеєм-репортером. Хотілося точною ал-
геброю факту перевірити суб'єктивні чут-
ки, перехльстою мазохістських чорно-
бильських емоцій, концентричні кола яких
що далі від епіцентра атомної катастро-
фи, то більш задушливо затягували заш-
морг безнадії.

Погляд Інни спинила одноповерхова
міні-крамничка чи контора, що фундамен-
том вгрузла у землю, з широким вікном-
вітриною, крізь яке уся вбогість приміщен-
ня і квапливість тих, хто покинув його, були
як на долоні: поламана шухляда з непот-
рібом, видно, силоміць і похапцем вирва-
на зі столу, якого вже не було, валалася
долі серед сміття і жіночих гігієнічних па-
кетів. Отак просто вулиці хаос і леп ко-
лишнього чужого життя нараз потьмарил-
о її настрої. Ніби аж тільки тепер, щой-
но, з усією гостротою відчаю Інна зрозу-
міла, що вона в зоні, і радість її спрагло
чекання зустрічі з коханим присоромле-
но примеркла, стишилася... Натомість по-
вернулися, як уранці в дорозі, насторо-
жена увага і журналістське пильнування
деталі: джмелі на важких і неправдопо-
дібно рясних каштанових суцвіттях зда-
лися їй підозріло повільними і велики-
ми, приватні будиночки з забитими хрест-
навхрест вікнами сором'язливо-притише-
но заховані були у пишний жасминовий
та бузковий цвіт, - так старіючі немудрі
жінки безуспішно ховають свою безна-
дію у надмірну косметику та кокетливу
біжутерію... Ховають навіть перед очима
смерті...